

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เช้าวันเสาร์ที่ 17 กันยายน 2559..

..ขอเจริญพรคณะศรัทธาญาติโยมสาธุชนทั้งหลาย ที่ใดมีความตั้งใจเป็นผู้ที่ไม่ประมาทในชีวิต ที่เราได้เกิดมาถือว่าเป็นความโชคดีไม่ได้ประมาท เกิดมาในชาตินี้ได้ทำคุณงามความดีเอาไว้ ตามความสามารถของตน เรียกว่า เป็นมงคลอันประเสริฐของชีวิต เหตุฉะนั้นเมื่อทุกคนก็มีความคิดความอ่านต่างๆก็คิดไปในทางที่ดี ก็จะทำให้เรามีความสุขไปทางที่เราคิด มุ่งหวังตั้งหน้าไว้ อย่างนั้นการคุณงามความดีของคนเรา ความประมาทเหมือนกับคนที่เสียสติไปแล้ว ผู้ไม่ประมาทแล้วจึงจะได้ทำคุณงามความดี เมื่อทุกคนได้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาทในชีวิต ไม่รู้ว่าชีวิตของคนเรานี้จะยืนยาวไปแค่ไหน อายุจะยืนยาวเท่าไรกำหนดไม่ได้ เราไม่มีญาณที่จะหยั่งรู้ คนเรานี้รู้แต่วันเกิดของตนเองแต่วันตายนี้ไม่สามารถจะรู้ได้ ฉะนั้นเมื่อเราก็คืออย่างนี้แล้ว พยายามสร้างคุณงามความดีเอาไว้ ยิ่งไงๆเราก็กังวียนว่าตายเกิดอยู่ ยังไม่พ้นทุกข์เข้าสู่พระนิพพาน ยังเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร ดังนั้นคนไม่ประมาทก็เลยไม่ให้เสียเวลาเปล่า เมื่อยังมีชีวิตอยู่ เช่นญาติโยมทั้งหลายก็ได้มาทำคุณงามความดี ก็มีความปลื้มปิติยินดีในคุณงามความดีที่ตนเองได้ทำเอาไว้ ไม่ว่าจะทำมากทำน้อยก็ดี ทำบุญทำทานการกุศล ถ้าเราไม่มีอะไร บุญก็สำเร็จได้ด้วย การอนุโมทนาสาธุการต่อบุคคลที่เขาได้ถวายของและได้กระทำ เราก็ก่อนอนุโมทนาด้วย บุญก็สำเร็จได้ด้วย การอนุโมทนากับผู้ที่ได้สร้างคุณงามความดี เพราะเราเชิดชูผู้ที่สร้างคุณงามความดีนั้นให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นไปเรื่อยๆ ตนเองก็ได้บุญได้กุศลที่ตนเองกระทำอนุโมทนา สำเร็จด้วยการชวนช่วยประโยคพยายาม ความเพียรพยายามที่จะสร้างคุณงามความดีนี้เรียกว่าเป็นผู้ที่ชวนช่วย บางคนนั้นเป็นบุคคลที่ไม่เคยเข้าวัดเข้าวา ไม่เคยไหว้พระรับธรรม ไม่ได้ศึกษา ไม่ได้ทำวัตรสวดมนต์ ไม่ได้แผ่เมตตาไม่รู้หน้ารู้หลัง เพราะไม่มีคนอื่นชักจูง ชักจูงไปในทางที่ดี ครูบาอาจารย์แต่ละวัดละวาทั้งหลายก็ดี ท่านได้เล่าเรียนมาตามหลักพระพุทธศาสนา ท่านก็ได้ชักจูงศรัทธาญาติโยมไม่ให้ประมาท ให้ตั้งใจสร้างคุณงามความดีท่านก็ได้ชี้หนทางให้ อาจารย์ก็ดีเป็นนักรบราชย์ ญาติโยมไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงผู้ชายก็ดี เป็นคนฉลาดรู้จักถูกจักผิด เรียกว่าเป็นบัณฑิตเป็นผู้มีความฉลาดชักจูงบุคคลที่ยังไม่รู้ ฐึบุญฐึบาป ฐึคุณฐึโทษฐึประโยชน์หรือไม่ใช่ประโยชน์ แต่ถึงแม้ไม่อยากจะ แต่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ก็นับว่าโชคดี ก็จะได้ศึกษาต่อให้มีสติปัญญาวิชาความรู้ ให้ตนเองนั้นสูงขึ้น เข้าใจหลักธรรม แนะนำคุณงามความดีไปเป็นที่พึงแห่งตน เป็นของตนเองได้เรียกว่าเป็นผู้ชวนช่วยผู้ตักเตือนผู้ชักจูง บุคคลบางบุคคลไม่เคยเข้าวัดสักที ก็เลยชักจูงให้เข้าวัดเข้าวา รู้จักกราบรู้จักไหว้ รู้จักทำวัตรสวดมนต์ รู้จักแผ่เมตตา แต่ก่อนไม่เคยรู้จัก พอมารู้จักว่าเอ..เรานี้พอรู้จักแล้ว เราก็กเลยมาปฏิบัติ เมื่อเรามาปฏิบัติแล้วเราก็กเลยได้คุณงามความดี ก็เพราะบุคคลที่ชักจูงเรามาในทางที่ดี

.. เหตุฉะนั้นพระพุทธรองค์ จึงทรงสอนเอาไว้ในมงคลสูตรว่า อะเสวนาจะพาลานัง การไม่คบคนพาลเป็นมงคลอันประเสริฐ การเสวนาคบกับบัณฑิตเป็นมงคลอันประเสริฐ พวกเราพอจะเข้าใจในสิ่งที่พระพุทธรองค์ทรงตรัสไว้ในเบื้องต้นเลยทีเดียวว่า การไม่คบคนพาล คนพาลก็คือ คนที่บุญก็ไม่มี เคยทำ สักก็ไม่เคยรักษาภวานาก็ไม่ได้ทำ ปฏิบัติให้ไว้พระสวคมนตรีอะไร ได้แต่ทำบาปความชั่วด้วยกายวาจาใจของเขา คนอย่างนั้นเรียกว่าคนประมาท คนที่ไม่รู้เรื่องราวอะไร เราคบกับคนเป็นหมูเป็นฝูงก็จะปฏิบัติไม่ดีตามเขา เราก็จะเสียไปกับคนเหล่านั้น การคบคนเช่นไรก็เป็นอย่างคนเช่นนั้นแล คบคนพาลคนพาลไปหาผิตอยู่ เรื่องที่มันผิตคือเรื่องที่ไม่ดีไม่งาม คบบัณฑิต บัณฑิตก็พาไปหาผลหาประโยชน์ ก็จะทำให้เรานี้เจริญรุ่งเรืองขึ้นไป บัณฑิตท่านมีความฉลาด ท่านจะชักจูงเราไปในทางที่ดีเท่านั้น ทางที่ไม่ดีท่านไม่สอน ท่านสอนทำคุณงามความดี เปรียบเหมือนกับพ่อแม่ของเรานี้แหละ พ่อแม่ของเราสอนลูกสอนหลานให้ตั้งอยู่ในคุณงามความดี ด้วยกายวาจาใจ เพราะความห่วงใยของลูกตนเองอยากให้ลูกของตนเองมีคุณธรรม มีคุณงามความดี ชีวิตของเขาจึงจะเจริญก้าวหน้าไปเรื่อยๆ ด้วยกายวาจาใจ ไปในทางที่ดีที่ถูกต้องจึงจะสมบูรณ์ ภูมิใจได้ว่าตนเองได้ทำคุณงามความดี ตนเองก็จะพยายามสอน เหตุฉะนั้นบางบุคคลเราก็จะแก้ไขเองบ้าง เพราะบางทีเราสอนไปเขา เขาก็ไม่รู้เรื่อง ลูกเค้าไม่รู้เรื่อง ดันทุรังทุเลพูดก็ไม่ยอมฟัง ไม่ฟังคำพ่อคำแม่ คือตั้งต่อคำสอน ก็เป็นลูกที่ไม่ดี ลูกที่ไม่ดีอย่างนั้นก็จะทำให้เสียหายต่อชีวิตของเขา เพราะทั้งพ่อทั้งแม่บางทีก็ต้องดูค้ำ ตักเตือนลูกของตนเอง ให้ตั้งอยู่ในคุณงามความดี สิ่งที่ไม่ดีไม่งามไม่ให้ทำ ไม่ให้พูดไม่ให้คิด พ่อแม่จะรู้ดี เข้าใจดี จึงมาสอนลูกสอนหลานของตนเอง ให้ตั้งอยู่ในคุณงามความดีละบาปความชั่วเสีย เรื่องนี้ผู้ที่มิลูกแล้วจะทราบดี สิ่งใดที่ไม่ดีไม่งามก็จะตักเตือนตลอด สิ่งใดที่เป็นสิ่งดีงามก็ให้ตั้งอยู่ในคุณงามความดี เรียกว่าบัณฑิต บัณฑิตนักปราชญ์นักพรต คือผู้ที่พยายามสร้างสมอบรมคุณงามความดี ตั้งอยู่ในความสงบ ความสงบกาย ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บก็เป็นอย่างนี้ การสงบกายไม่ทำบาปความชั่วที่จะเป็นบาปทำให้เกิดทุกข์ เรียกว่าสงบทางกาย ทางวาจาพูดจาปราศรัยตามหลักศีลธรรม พูดจาปราศรัยในทางที่ถูกที่ควร เรียกว่า บัณฑิต เป็นผู้ที่มีความฉลาด

.. ในความคิดความอ่านของคนเรา บางทีคิดไปหลายสิ่งหลายอย่าง เรียกว่าสังขารการปรุงแต่งไปในจิต คิดไม่หยุด บางทีมันคิดดีบางทีมันคิดไม่ดี บางทีก็อยู่เฉยๆ เรียกว่าจิตใจ เหตุฉะนั้น บางบุคคลก็คิดแต่ในเรื่องที่เป็นทุกข์ ก็มีความลำบากทำให้เกิดทุกข์มากยิ่งขึ้น ไม่รู้จักปล่อยวาง บางบุคคลก็คิด เมื่อคิดแล้วก็ทำให้ตนเองมีความสุข เพราะจิตคิดในทางที่ดี เหตุฉะนั้นจึงต้องมาฝึกจิตที่จิตใจของพวกเขา เมื่อเรามาทำคุณงามความดี จิตก็ปลื้มใจในคุณงามความดี ไม่เสียที่ไม่เสียเปล่าประโยชน์ที่ได้เกิดมาอะไร มาสร้างคุณงามความดีเอาไว้ ใจก็สบาย เรียกว่าการฝึกจิตใจ นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายท่านก็มีความฉลาดในการสอนลูกศิษย์ลูก

หาทั้งหลาย หรือในการสอนญาติโยมก็ดี เรียกว่าบัณฑิต การคบบัณฑิต บัณฑิตจึงพาไปหาผล เบื้องต้นยังไม่
ดียังไม่เข้าใจ เราก็เลยมาเข้าวัดเข้าวาฟังเทศน์ฟังธรรม เข้าหาครูบาอาจารย์ให้แนะนำสั่งสอน ให้เรานี้ตั้ง
ปฏิบัติอยู่ในคุณงามความดี นี้เรียกว่าเรacbบัณฑิต บัณฑิตก็จะสอนให้เราตั้งอยู่ในคุณงามความดีตลอด เรื่อง
ที่ไม่ดีไม่งามท่านจะไม่สอน ท่านจะไม่ให้ทำไม่ให้พูด ไม่ให้คิดเรื่องที่ไม่ดีไม่งาม เรื่องที่จะทำให้เสียหาย
ท่านไม่ให้ปฏิบัติ ท่านให้ตั้งอยู่ในคุณงามความดี ประพฤติปฏิบัติด้วยกายวาจาใจ ในทางที่ดีที่งาม เรียกว่าจ
บวชจุง ที่ว่าบวชเป็นพระ บวชจุงๆ การจุงก็คือแนะนำสั่งสอนธรรมะ จุงไปในทางที่ดี ไม่ใช่จุงไปในทางที่
ไม่ดี เหตุฉะนั้นการจุง เรียกว่าจุงตั้งแต่จุงศพคนตาย เรียงเชือกกันช่วยกันจุงไป อันนี้ไม่ได้เป็นการสอน
ธรรมะอะไรให้ เป็นการจุงไปเฉยๆ แต่ถ้าท่านที่เป็นบัณฑิต ท่านไม่ได้จุงไปเฉยๆ ก็คือท่านจุงให้ทำดี จุงให้
เรานี้พูดจาปราศรัยดี จุงให้เรานี้มีความคิดความอ่านดีที่ถูกตามหลักศีลธรรม ท่านจุงอย่างนั้นนักปราชญ์
ญาติโยมก็ให้เข้าใจอย่างนี้การจุง ถ้าลูกเต้าบวชในพระพุทธศาสนา เหมือนพระทั้งหลายที่ท่านได้บวชใน
พระพุทธศาสนา ท่านก็ได้จุงทั้งพ่อทั้งแม่ จุงทั้งปู่ย่าตายาย จุงให้เข้าสู่หลักศีลธรรม ทำให้พ่อแม่ปลื้มใจว่า
ลูกได้ทำคุณงามความดีได้ศึกษาธรรมะคำสั่งสอนขององค์พระพุทธเจ้า และจะได้นำไปแนะนำตักเตือนสั่งสอน
คนอื่นด้วย ไม่ได้แค่จุงกับพ่อกับแม่ของตนเองเท่านั้น พ่อแม่ก็เลยปลื้มใจว่าตนเองนี้มีลูกดีปฏิบัติดี พ่อแม่ก็
เลยมีความสุขเรียกว่าบุญ

..อันนี้สรุปแล้ว ก็เรียกว่าบุญคือความสุขใจ บางคนมองตนเองแล้วว่า..เอ..เราเกิดมาในชาตินี้ เรา
ไม่ได้เกิดมาเสียเปล่าประโยชน์ ได้ทำคุณงามความดีอะไรไว้ ใจก็เลยมีความสุขเรียกว่าบุญ ก็เลยปลื้มปิติยินดี
ว่าในชีวิตนี้ เราเกิดมาไม่เสียเปล่าประโยชน์เลยทีเดียว เหตุฉะนั้นพระพุทธองค์จึงทรงสอนให้เราคบหา
สมาคมกับบัณฑิต ให้พวกเรญาติโยมได้ทำความเข้าใจ อธิบายเรื่องบัณฑิตและคนพาลให้ศรัทธาญาติโยม
ฟังว่าคนพาลคือคนที่ไม่ดี บัณฑิตนั้นเป็นคนดี เมื่อเรารู้อย่างนี้แล้วก็ให้เราพยายามสนทนา เวลาคุยกันมาว่า
มาว่าก็ดี อยู่บ้านอยู่ช่องทำการงานที่ไหน ก็ตั้งใจพูดจาปราศรัยในหลักที่มีประโยชน์ที่มีคุณงามความดี ทำ
ให้เกิดมีความสุขทั้งผู้พูดและผู้ฟัง ผู้พูดก็จิตใจที่ได้พูด ได้ชักจูงคนไปในทางที่ถูก อันนี้จึงจะเป็นความสุขที่
เราได้จากคุณงามความดี เหตุฉะนั้นเมื่อทุกท่านได้ยินได้ฟังแล้ว ญาติโยมทั้งหลาย ขอให้พิจารณาในเรื่อง
อย่างนี้อยู่เรื่อยๆ ในแต่ละวัน เว้นจากนอนหลับ ตื่นขึ้นก็ระลึกนึกถึงคุณงามความดีอยู่เรื่อยๆ ใจก็มีความสุขอยู่
เรื่อยๆ ใจที่มีความสุขก็เมื่อนึกถึงได้ทำคุณงามความดีนั่นเอง เมื่อเรามีความสุข เราก็จะสามารถแผ่เมตตา
ให้กับสัตว์โลกทั้งหลายในโลกนี้ บ้านใดเมืองใดลัทธิไหนในโลก ไม่ว่าศาสนาอะไรนักปราชญ์ศาสดอาจค์
ไหน จะสอนยังงใจจึงเหลือมล้ำค่าสูงก็แล้วแต่ แต่ศาสนาพุทธของพวกเราสอนตั้งแต่เริ่มต้นในชีวิตที่จะคบหา

สมาคมคน จนถึงที่สุดถึงนิพพานเป็นสิ่งที่สูงสุด เรียกว่าถ้าปฏิบัติไปเรื่อยๆก็จะถึงจุดที่สูงสุดในพระศาสนา
นี่คือเป็นสิ่งที่นักปราชญ์ท่านจะสอน

.. เหตุฉะนั้นเมื่อทุกคน ได้ยิน ได้ฟังแล้วจึงขออำนาจอวยพรให้ศรัทธาญาติโยม มีความตั้งใจไม่ทำให้
ประมาทในชีวิตของตนเอง ทำตนเองให้มีคุณค่ามีสาระมีประโยชน์ ก็ขอให้ตั้งอยู่ในคุณงามความดีทุกท่าน
ทุกคน ก็จะได้รับผลรับประโยชน์ความเจริญต่อไป เมื่อเรามีความสุขแล้วก็ให้เราแผ่เมตตาทุกครั้งเมื่อรับพร
จากพระเจ้าพระสงฆ์ ก็จะเป็นบุญเป็นกุศลแก่คนอื่นบ้างเมื่อคนอื่นได้รับคุณงามความดีจากเรา..